

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **ADMIRAL GLOBAL BETTING a.s.**, se sídlem v Rousínově, Komořany 146, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2010 č.j. MSK 191016/2010, ve věci místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 13.12.2010 č.j. MSK 191016/2010 **se z r u š u j e** pro nezákonnost a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2010 č.j. MSK 191016/2010, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdek-Místek ze dne 4.10.2010 č.j. MMFM 122589/2010, kterým bylo zastaveno řízení ve věci odvolání žalobce proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj

nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen místní poplatek).

V podané žalobě žalobce uvedl, že místní poplatek byl stanoven podle obecně závazné vyhlášky Statutárního města Frýdek-Místek č. 4/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (dále jen vyhláška), žalobce ohlásil Statutárnímu městu Frýdek-Místek provozování loterie a jiných podobných her a současně požádal podle ust. § 46 ZSDP zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP) o vydání a doručení platebního výměru, resp. sdělení výsledku vyměření místního poplatku. Správce daně vyhodnotil podané odvolání žalobce proti konkludentnímu rozhodnutí o vyměření místního poplatku jako podání nepřípustné a v souladu s ust. § 27 odst. 1 písm. h) ZSDP řízení o něm zastavil, když podle správce daně zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, v platném znění (dále jen zákon o místních poplatcích) vylučuje použití ust. § 46 odst. 5 ZSDP, a proto konkludentní vyměření místního poplatku není možné. Žalovaný na základě odvolání žalobce posoudil danou otázku shodně, když dospěl k závěru, že zákon o místních poplatcích je ve vztahu k ZSDP *lexis specialis* a platební výměr se vystaví, pokud nebude místní poplatek zaplacen řádně a včas. Žalobce poukázal na ust. § 13 zákona o místních poplatcích, podle kterého platil o řízení ve věcech poplatků, pokud zákon o místních poplatcích nestanovil jinak, zvláštní předpis, a to právě ZSDP. Tato právní úprava byla účinná do 31.12.2010. Dále žalobce poukázal na ust. § 46 odst. 4 a § 46 odst. 5 ZSDP a v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 15.5.2007 č.j. 2Afs 175/2006-89, podle kterého je na místě a jako jediné správné, aby správce daně (poplatku) rozpornost projevené vůle daňového subjektu odstranil jen rozhodnutím o dani (platebním výměrem na místní poplatek). Rozporností projevené vůle se podle žalobce rozumí jeho tvrzení v hlášení, jímž splnil oznamovací povinnost, že předmětná herní zařízení nepodléhají poplatku. Jelikož správce poplatku platební výměr na místní poplatek ve smyslu § 46 ZSDP, ani žádné jiné podobné rozhodnutí nevydal, nemá žalobce jinou možnost, než se proti svým hlášením v zákonné lhůtě odvolat. Z uvedeného rozsudku NSS vyplývá, že se i proti rozhodnutí podle ust. § 46 odst. 5 ZSDP lze odvolat. Žalobce dále poukázal na další konkrétní rozhodnutí z rozhodovací praxe správních soudů, a to rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.4.2006 č.j. 22Ca 55/2006-77 a rozsudek NSS ze dne 11.1.2006 č.j. 7Afs 49/2004-59, které výslovně připouštějí možnost podání řádného opravného prostředku proti konkludentnímu rozhodnutí. V další části žaloby žalobce rozvedl důvody, které jej vedly ke splnění ohlašovací povinnosti a zaplacení místního poplatku.

Žalovaný ve vyjádření uvedl shodnou argumentaci jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tj. že předpokladem použití ust. § 46 ZSDP je skutečnost, že se musí jednat o daň, která je tvrzena v daňovém přiznání nebo hlášení. U místních poplatků však se daňové přiznání nebo hlášení nepodává a poplatník má ve smyslu zákona o místních poplatcích a příslušné obecně závazné vyhlášky obce povinnost ohlašovací a povinnost uhrazovací. Primární je tedy placení poplatků a nalézací rovina řízení se uplatňuje pouze v případech, kdy místní poplatky nejsou zaplacený včas nebo ve správné výši. Žalovaný dále vychází z toho, že právní úprava zákona o místních poplatcích má přednost před právní úpravou obecnou obsaženou v ZSDP a tudíž se s ohledem na ust. § 11 zákona o místních poplatcích vylučuje použití ust.

§ 46 ZSDP, když je zákon o místních poplatcích vůči ZSDP v pozici *lex specialis*. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) byl vázán obsahem žaloby.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce ohlášením ze dne 17.8.2010 splnil ohlašovací povinnost o provozování hracích zařízení na území Statutárního města Frýdku-Místku. Současně požádal o vystavení platebního výměru ve smyslu ust. § 46 ZSDP. Dne 17.9.2010 podal žalobce odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za zdaňovací období začínající dnem 1.7.2010, které doplnil dne 15.10.2010. Magistrát města Frýdku-Místku (dále jen správní orgán I. stupně) vydal dne 4.10.2010 pod č.j. MMFM 122589/2010 rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání podle ust. § 27 odst. 1 písm. h) ZSDP proti konkludentnímu vyměření místního poplatku s odůvodněním, že ust. § 11 a 12 zákona o místních poplatcích vylučují použití ust. § 46 ZSDP. Konkludentní vyměření místního poplatku podle správce poplatku není možné a není tedy ani možné se proti němu odvolat. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání s v podstatě shodnou právní argumentací, jakou uvedl v následné správní žalobě. O tomto odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, nebudou-li poplatky zaplacený včas nebo ve správné výši, vyměří obec poplatek platebním výměrem. Včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část může obec zvýšit až na trojnásobek. Vyměřené poplatky se zaokrouhlují na celé Kč nahoru.

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o místních poplatcích, pokud poplatník nebo plátcce nesplní svoji poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit nebo doměřit do tří let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla.

Podle ust. § 13 zákona o místních poplatcích, ve znění platném do 31.12.2010 o řízení ve věcech poplatků platí zvláštní předpisy, ¹⁴ pokud tento zákon nestanoví jinak.

¹⁴ (zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů).

Podle ust. § 46 odst. 5 ZSDP, neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Stejně se při počítání lhůt postupuje i u dodatečného daňového přiznání nebo hlášení.

Podle ust. § 1 odst. 1 ZSDP tento zákon upravuje správu daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně (dále jen „daně“), které jsou příjmem

- a) státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu (dále jen státní rozpočet),
- b) rozpočtů územních samosprávných celků (dále jen územní rozpočet), nebo
- c) státních fondů nebo Národního fondu (dále jen fond).

Při posouzení sporné právní otázky, zda je v případě vyměření místního poplatku možná aplikace ust. § 46 odst. 5 ZSDP, vycházel krajský soud primárně z rozsahu působnosti ZSDP, jak je vymezena § 1 odst. 1 tohoto zákona. Z citovaného ustanovení vyplývá především vymezení legislativní zkratky „daně“, pod níž se řadí také poplatky, aniž by byl tento termín dále v zákoně výslovně uváděn. Znamená to, že všude tam, kde se v zákoně upravuje správa daní, má se za to, že se upravuje také správa poplatků. Z citovaného ustanovení je nezpochybnitelné také to, že místní poplatky spadají pod rozsah působnosti ZSDP, neboť jsou příjmem rozpočtů územních samosprávných celků, případně státního rozpočtu. Ačkoliv se správa místních poplatků řídí speciální právní úpravou obsaženou v zákoně o místních poplatcích, pro řízení ve věcech poplatků platila do 31.12.2010 právní úprava obsažená v ZSDP, pokud zákon o místních poplatcích nestanovil jinak (§ 13 zákona o místních poplatcích).

Zákon o místních poplatcích nezná institut žádosti o vyměření poplatku ani institut odvolání proti konkludentnímu vyměření poplatku a tedy ve věci takových právních úkonů „nestanoví jinak“. Z uvedeného vyplývá, že nastanou-li takové skutečnosti, je nutno postupovat podle ZSDP. Obecně lze mít za to, že oblast právních vztahů týkajících se místních poplatků nepřináší v praxi zásadní problémy nebo jen výjimečně, a proto je také legislativně upravena jednodušším způsobem speciálním právním předpisem, jímž je zákon o místních poplatcích. Právě pro případy, které však jdou nad rámec právní úpravy obsažené v zákoně o místních poplatcích, je zde shora citované ust. § 13 zákona o místních poplatcích, odkazující na ZSDP jako obecný procesní předpis pro správu daní a poplatků. Ust. § 11 a 12 zákona o místních poplatcích tedy podle názoru krajského soudu nevytvářejí překážku aplikace § 46 ZSDP, neboť svým obsahem nemohou omezit projev vůle poplatníka spočívající v nesouhlasu nebo pochybnostech o správné výši místního poplatku. Pokud taková situace nastane, zákon o místních poplatcích na ni svým obsahem nepamatuje, takže je nezbytný přechod do právní úpravy obsažené v ZSDP.

Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že ust. § 46 odst. 5 ZSDP konstruuje nejenom fikci rozhodnutí o konkludentním vyměření daně (poplatku), ale také fikci vyměření daně (poplatku) a především fikci doručení tohoto rozhodnutí. I toto rozhodnutí má proto svého příjemce ve smyslu ust. § 48 odst. 1 citovaného zákona, který má možnost podat proti uvedenému rozhodnutí odvolání (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.4.2006 č.j. 22Ca 55/2006-71 nebo rozsudek NSS ze dne 11.1.2006 č.j. 7Afs 49/2004-59). Žalobce tedy měl možnost podat odvolání proti konkludentnímu vyměření poplatku a jestliže je podal a splnil všechny náležitosti stanovené ZSDP, je správce poplatku povinen rozhodnout

o takovém podání postupem podle ust. § 49 či § 50 ZSDP, a to v návaznosti na ust. § 13 zákona o místních poplatcích ve znění platném do 31.10.2010.

Na základě shora uvedené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti zastavení řízení ve věci odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku, bylo vydáno v rozporu se zákonem, a proto je ve smyslu ust. § 78 odst. 1 věty první s.ř.s. pro nezákonnost zrušil. Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů (srov. ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 160 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 9. února 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu